

til at erkende Berettigelsen af. Dels vender dette sig imod Administrationen, dels imod selve Loven, og jeg vil mene, at det var særdeles ønskeligt, at man meget snart kunde tage dette Spørgsmaal op. For arbejder der sig frem mod en social Lovgivning, hvis Hensigt har været den bedste af Verden, en Uvillie, ja, saa kan det komme til at true hele den sociale Lovgivnings Omdømme i Befolkningens Sind, og det er til syvende og sidst paa Befolkningens Omdømme, dens Anerkendelse af og Kærlighed til den sociale Lovgivning, at dennes Bevarelse beror overfor de mange reaktionære Kræfter i et Samfund, som ikke mindst i en økonomisk Krisetid ønsker en saadan Lovgivning nedbrudt.

Desuden er der ogsaa det rent umiddelbare Forhold, at Invaliderenten er sat saa højt, at den ligger over Aldersrenten paa mange Punkter, og dernæst, at den ikke er Genstand for Pristalsregulering, hvad Aldersrenten er, saaledes at den invalide ifølge Invalideloven bevarer sin højere Rente, medens den invalide af Alder ser sin Rente synke. Dette er et Forhold, som Befolkningen ikke forstaaer, naar de ser Tilfældene Side om Side, og derfor maa det rettes. Jeg maa mene, at den højtærede Socialminister vilde gøre den sociale Lovgivning en overmaade stor Tjeneste ved at tilvejebringe bedre Orden i dette Forhold og ved at sørge for, at denne Lov, der er givet under en lavere Krone, blev undergivet de samme Regler som Aldersrenteloven.

Jeg vil endnu nævne et Kontingent, det er Kontingentet til Ulykkesforsikringslovgivningen. Selve Ulykkesforsikringslovgivningen hviler jo paa lutter Kontingenter fra Arbejdsgivere, og Staten er udenfor denne Ordning. Det er jo en Forsikring, her er Tale om, men Kontingentet hviler som en Lovpligt paa Borgerne, og jeg tør sige, at denne lovpligtige Forsikring ikke just er populær i Befolkningen, og den opfattes ofte som en Udsugning af de paa-gældende gennem Forsikringsselskaberne. Naar man nu kender vore Forsikringsselskaber og deres Forrentningsmuligheder, faar man ikke det Indtryk, at de lukrerer stærkt, men mange mener jo ganske vist, at der er visse Forsikringsselskaber, som overhovedet kun bestaar paa Grundlag af den lovpligtige Forsikring og dens Takster. I alt Fald er det utvivlsomt, at disse Forsikringstakster er høje, og en Revision ud fra en Undersøgelse af, om de er, som de bør være, vilde være en nærliggende Opgave i en Krisetid som den nuværende, og

det er heller ikke muligt andet end at pege paa, at de Præmier, der gives, og som er fastsat paa et Tidspunkt, hvor Kroneværdien var lavere, faktisk nu er højere, og at de lægger en Byrde paa de kontingentydende, som netop under den nuværende Krise er meget stor.

Ogsaa denne Lov vil jeg bede den højtærede Minister at se paa for at bringe den ind under det almindelige Synspunkt, at Kronestigningen ikke maa anvendes til at forhøje Værdien af et Gode. Jeg vil gerne sige til den højtærede Socialminister, som har anvendt en modsat Betragtning, at efter min Opfattelse — jeg har haft Lejlighed til at sige det til ham — maa de, der er Venner af den sociale Lovgivning og ønsker dens Niveau bevaret, være de første til at forstaa, at en Krisetid ikke kan benyttes til at løfte Værdien af dette sociale Gode ad en Genvej. Den højtærede Minister har i Virkeligheden gjort sig skyldig i dette Fejlsyn ved, den Gang da stærkere Kræfter havde paatvunget Socialdemokratiet den Paripolitik, som det ikke oprindelig ønskede, at sige, at Pariteten vilde bringe Arbejderne det store Gode, at de sociale Loves Goder udmaalt i Kroner vilde komme til at stige i Værdi. Det er en farlig Betragtningssmaade, og jeg har advaret den højtærede Minister mod at fremsætte den, fordi den i det lange Løb ikke vil kunne holdes. Det Niveau, vi faktisk er kommet paa her i Landet, er højt, og forhaabentlig kan vi komme højere, naar Tiden er dertil, men vi kan ikke benytte en økonomisk Krisetid til ad en Genvej at løfte de sociale Goders Værdi.

Jeg gør i denne Forbindelse endnu en Gang opmærksom paa, at den for hele Befolkningen vigtigste og betydningsfuldeste af de sociale Love, den, der er knyttet til Alderdommen, har Tilknytning til Pristallet, og derfor ser vi ogsaa, at Indenrigsministeren paa sit Budget møder med et Fald paa 3 Mill. Kr. for Aldersrenten i Forhold til 1925—26. 3 Mill. Kr.'s Fald er der paa dette Punkt; det viser, hvor meget de gamle har maattet afgive, men det viser ogsaa, at man ikke overfor andre ulykke- ligt stillede kan behandle Spørgsmaalet paa anden Maade, end man har gjort det gennem Aldersrentelovens Princip. Det er saare beklageligt, at det Forslag til Lov om Invaliderente, som den højtærede nuværende Statsminister fremsatte i 1919, ikke blev gennemført, thi derved var dette Princip blevet gennemført og Forbindelsen med Aldersrenteloven vedligeholdt. Men jeg maa maaske have Lov at sige, at naar vi har